

ປາ
ງື
ພາຣີຢ໌
ກສ້ອມ
ແຂ່ງ
ຮັກ

ເຢັນ Gu Xi Jue
ແປ ກວນທີ່

ปาฏิหาริย์กล้องแห่งรัก

เขียนโดย Gu Xi Jue

แปลโดย ทพนนท์

ISBN (e-book) 978-616-312-436-4

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2563

ราคา 300 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

《时光有你，记忆成花》

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © 顾西爵 Gu Xi Jue

Thai edition rights under license granted by Beijing White Horse Time Culture

Development Co., Ltd.(北京白马时光文化发展有限公司)

Thai translation copyright © 2020 Happy Banana Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

บรรณาธิการบริหาร กวียา แนวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์ / หทัยรัตน์ โพธิคุณาพัลลภ / พรเพชร บุญจันทร์

ศิลปกรรม สรชา ชาติชัยนันท์ / ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ไฉ่หนู

ภาพปกและภาพประกอบ ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

พิมพ์ที่ บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด โทรศัพท์ : 088-974-2522, 086-330-6425

จัดทำโดย

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

ห้างหุ้นส่วนจำกัด สำนักพิมพ์พิสิคส์เซ็นเตอร์

เลขที่ 45, 47 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.

บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

บทที่ 1

เรื่องวัยใส

1

ในยามพลบค่ำช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิย่างเข้าสู่ต้นฤดูร้อนท่ามกลางท้องฟ้าที่มีดครีမ်ปรากฏให้เห็นเพียงปุยเมฆที่บางตา สายลมพัดโชยเอื่อยผ่านยอดไม้อย่างช้า ๆ พัดพาเอากลิ่นหอมหวานจากร้านขายขนมหวานแห่งหนึ่งที่อยู่ในละแวกนั้นมาด้วย

เวย์จือที่เพิ่งย่างเท้าออกจากโรงเรียนมัธยม S ซึ่งให้ได้หันไปมองร้านขายขนมหวานที่มีชื่อว่า “เทียนมีมี” อายุของเขาก็นับว่าไม่น้อยแล้ว ทว่ายังชอบกินขนมหวานอยู่ แต่ช่วงนี้เขาต้องหักห้ามใจตัวเองไว้ เพราะมีพี่น้องสามคนซึ่งหนึ่งคนอยู่ ก่อนหน้านี้มันยังไม่ถึงกับปวดจนกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวัน เขาเองก็ไม่ได้คิดที่จะไปอุดหนุน

เวย์จือหิ้วกระเป๋าใส่กล้องถ่ายรูปเอาไว้ กระเป๋าผ้าแคนวาสสีฟ้าอมเทาถูกเสียดสีจนเป็นขุย วันนี้เขามาถ่ายรูปให้นักเรียนที่เรียนจบชั้นมัธยมหกของโรงเรียนมัธยม S เขาถอดหมวกแก๊ปออกแล้วเดินไปด้าน

ข้างรถ เอากระเป๋าคล้องถ่ายรูปร่างไว้ที่เบาะหลัง จากนั้นขึ้นไปนั่งบนรถ ในกระจกมองหลังของรถสะท้อนใบหน้าอ่อนโยนดวงหนึ่งทั่วกลับมีสีหน้าเย็นชา

จ้าวโม่หลิ่เดินออกมาจากร้าน “เถียนมีมี” ถนนด้านนอกของโรงเรียนมัธยม S นอกจากเวลาเข้าเรียนและเลิกเรียนมักจะเจียบเหงา เช่นนี้เป็นปรกติ เธอทอดสายตามองไปเห็นเพียงรถสีชาวดันหนึ่งขับอยู่ไกลๆ เท่านั้น

เมื่อวานตื่นเธอเพิ่งกลับมาถึงที่นี่ ได้เห็นบ้านเกิดเมืองนอนที่ไม่ได้เห็นมาสามปียังคงเป็นเช่นเดิมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่เมื่อมองใบหน้าของตัวเองที่สะท้อนอยู่บนหน้าต่างรถแท็กซี่ กลับเทียบความสดใสแต่ก่อนตอนเป็นวัยรุ่นไม่ได้เลย ในจิตใจผ่านหลากหลายเรื่องราวจนรู้สึกเติบโตขึ้นไม่น้อยทีเดียว

เมื่อจ้าวโม่หลิ่เดินมาถึงขอบถนนก็มีสายลมระลอกหนึ่งพัดผ่านมา มันได้ม้วนเอาฝุ่นละอองและเศษใบไม้แห้งมาด้วย ภาพถ่ายใบหนึ่งถูกพัดมาอยู่ตรงหน้าเธอ เธอหันตามองมันพร้อมกับรู้สึกเหมือนรู้จักคนในภาพถ่าย...คนในภาพถ่ายใบนั้นก็คือเธอที่ยังเป็นวัยรุ่นหน้าตาสดใส และยังมีเด็กผู้หญิงหน้าตาสะสวยอีกคนที่กำลังพึงไหล่เธออยู่

2

เด็กสาววัยรุ่นมองหน้าร้านที่สะอาดและสว่างตา ด้านบนเหนือประตูร้านแขวนป้ายพื้นดำอักษรขาวว่า “กาลเวลา”

ปาฏิหาริย์รักสองแห่งรัก

ที่นี่เป็นร้านถ่ายรูปแห่งหนึ่ง หรือจะเรียกสตูดิโอตามแฟชั่นสมัยนิยมก็ได้ เด็กสาวมองผ่านกระจกเข้าไป ด้านในมีคอน์เตอร์บาร์ โซฟาแบบสองคนนั่งหนึ่งตัว เก้าอี้หวาย และชั้นวางหนังสือ ช่างผนังมีกีตาร์ตัวหนึ่งวางอยู่ รวมถึงต้นไม้ประดับตกแต่งก็จัดวางได้อย่างลงตัว

เด็กสาวผลึกประตูลงไป “ขอโทษค่ะ มีคนอยู่ไหมคะ”

ไม่มีเสียงใด ๆ ตอบกลับมา

เด็กสาวมองไปรอบ ๆ จึงเห็นว่ามีคนคนหนึ่งนั่งอยู่ด้านหลังจากนั้นที่อยู่ข้างชั้นวางหนังสือ ที่ตรงนั้นค่อนข้างสลัว เธอจึงมองเห็นแค่เงาด้านข้างเพียงนิดหน่อยเท่านั้น ดูเป็นผู้หญิงที่มีอายุหน่อย ศีรษะตกลงเหมือนคนกำลังหลับ

เด็กสาวใช้เสียงเบาโดยอัตโนมัติว่า “สวัสดิ์ค่ะ หนูต้องการถ่ายรูป”

ผู้หญิงคนนั้นยังคงไม่ขยับเขยื้อน เด็กสาวจึงค่อย ๆ เดินเข้าไปหาอีกฝ่ายช้า ๆ แล้วพบว่าดวงตาของอีกฝ่ายเปิดอยู่ กำลังจ้องพื้นโดยไม่ไหวติง ทำให้เด็กสาวรู้สึกตกใจ ทันใดนั้นเด็กสาวก็ได้ยินเสียงผู้หญิงคนนั้นตอบกลับมาด้วยความหงุดหงิดและเป็นชาว่า “รอเดี๋ยว ฉันจะไปตามให้” พุดแล้วก็ลุกขึ้นเดินเข้าไปในห้องทันที

เด็กสาวถอยกลับมาอยู่ในที่ที่มีแสงสว่าง ในใจก็อดสงสัยไม่ได้ เห็นอยู่ชัด ๆ ว่าไม่ได้หลับ ทำไมต้องแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินด้วย แถมยังแสดงท่าทีแย่มาก

เด็กสาว...เซี่ยชู่ยี่นอยู่ข้างคอน์เตอร์บาร์ มองกีตาร์ตัวนั้นที่โดนแสงแดดส่องอยู่พอตัวอย่างเหม่อลอย จนกระทั่งเธอได้ยินเสียงกังวานเปี่ยมพลังดังขึ้น “ต้องการถ่ายรูปหรือครับ” เซี่ยชู่ยี่นได้หันหน้าไปมอง

นี่ไม่ถึงว่าจะเป็นคนเดียวกันกับคนที่ไปถ่ายรูปให้พวกเธอที่โรงเรียนเมื่อสองวันก่อน จนดูนักเรียนหญิงจำนวนไม่น้อยเรียกเขาว่าช่างถ่ายภาพสุดหล่อนั่นเอง

เวลานี้เขาสวมชุดล้าลองสีอ่อนแบบหลวม ๆ สีหน้าแววตาเรียบเฉย ในมือถือกล้องถ่ายรูปสีดำอยู่กล้องหนึ่ง บนกล้องถ่ายรูปยังมีสายคล้องสีแดงสดเส้นหนึ่ง ซึ่งดูไม่ค่อยเข้ากันเท่าไร ไม่ว่าจะกับกล้องถ่ายรูปหรือคนที่ถือกล้องถ่ายรูปอยู่

“เออ ไซ่คะ ต้องการถ่ายรูปขนาดสองนิ้วพื้นหลังสีขาวคะ”

“พี่เซียง รบกวนที่ช่วยไปเปิดไฟที่ห้องสตูดิโอถ่ายรูปให้ผมหน่อยสิ” เว่ยจือพูดกับผู้หญิงคนนั้น เซี่ยชุนมองผู้หญิงคนนั้นเปิดประตูห้องที่อยู่ข้างๆ แล้วเดินเข้าไปเปิดไฟอย่างรู้งาน

“ตามเข้ามาสิ”

เซี่ยชุนเดินตามเข้าไปในสตูดิโอ เว่ยจือให้เธอนั่งบนม้านั่งที่มีแสงไฟเปิดอยู่

“ช่วยนั่งหลังตรงหน่อย” ทุกคำพูดของเขาล้วนสั้นกระชับและได้ใจความ

เซี่ยชุนยืดเอวและหลังให้ตรง จากนั้นเห็นเขาถอยห่างออกไปในระยะที่เหมาะสม รอจนกระทั่งถ่ายรูปเสร็จ เมื่อเงยหน้าขึ้นมาขมวดคิ้วมุ่น ก็ทำให้ในใจของเซี่ยชุนอดรู้สึกดุ่ม ๆ ต่อม ๆ ไม่ได้ “หนูหลับตาหรือคะ”

“เปล่าหรือ ว่าแต่เธอถ่ายรูปไปทำอะไรเธอ” เขาถาม

คำถามของเขาออกจะประหลาดอยู่บ้าง แต่เซี่ยชุนก็ตอบเขากลับไปทันควันว่า “ไปเที่ยวคะ สอบเข้ามหา’ลัยเสร็จแล้วพอกับแม่จะพาหนู

ปาฏิหาริย์รักแห่งรัก

“ไปเที่ยวต่างประเทศค่ะ”

เวย์จือฉิงเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วจึงหยิบกล้องถ่ายรูปเดินออกไปจากห้อง

ทุกวันเขาก็มีแต่การถ่ายรูป บางครั้งถ่ายมาก บางครั้งถ่ายน้อย เห็นคนมากหน้าหลายตาผ่านเลนส์กล้อง คนแก่บ้าง หนุ่มสาวบ้าง ผู้ชายบ้าง ผู้หญิงบ้าง ในสายตาของเขา แทบไม่มีอะไรที่แตกต่างกันเลย ชีวิตของพวกเขาในอีกหนึ่งปีข้างหน้าพอพระอาทิตย์ขึ้นก็ไปทำงาน กระทั่งพระอาทิตย์ตกก็พักผ่อน และคงเป็นเช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่ได้มีอะไรแตกต่างไปจากเดิมนั่นเอง

เขาเองก็ไม่ได้มองเห็นความตายมานานแล้วเช่นกัน

แต่ตอนนี้ เด็กสาวคนนี่ที่กำลังวางแผนว่าจะไปท่องเที่ยวกับพ่อแม่ ยอมอดหลับอดนอนอ่านหนังสือเพื่อที่จะไปสอบ สุดท้ายเธอก็ยังมีคนในครอบครัวร่วมนั่งรถพุ่งลงจากทางด่วนไปด้วยกัน

“ขอถามหน่อยค่ะ หนูอยู่รูปถ่ายตอนนี้เลยได้ไหมคะ หรือว่าต้องรออีกสองสามวันถึงจะมารับได้” เชี่ยชู่เดินตามเวย์จือไปและถามขึ้นเสียงเบา

ในเวลานี้เอง พี่เซียงก็เดินเข้าไปปิดไฟในห้องสตูดิโอ

“เธอชื่ออะไร”

“เชี่ยชู่”

“อายุเท่าไร”

“คือว่า...” เชี่ยชู่รู้สึกลังเล ไม่นึกว่าจะโดนถามคำถามแบบนี้

พี่เซียงเดินออกมาจากห้องสตูดิโอ เธอปิดประตูแล้วพูดว่า “เด้าแก่

ฉันจะไปทำกับข้าวแล้วนะ”

“อิม”

เว่ยฉีอียืนอยู่ตรงที่มีแสงแดดส่องพอดี ท่าทางเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ เขี่ยหูของเขา จู่ๆ ในสมองก็มีประโยคหนึ่งที่เคยท่องในบทเรียนผุดขึ้นมา “อยู่โดดเดี่ยวตัดขาดจากโลกภายนอก กลายเป็นเทพมีปีกบินสู่สวรรค์”

“รอรับได้เลย”

เขี่ยหูชะงักไปชั่วครู่ถึงได้รู้สึกตัวขึ้นมา เขาตอบคำถามที่เธอถามค้างไว้ก่อนหน้า เธอรอจนกระทั่งได้รูปถ่าย และก่อนที่จะขึ้นที่รถจักรยาน เธอก็หันกลับไปมองร้านถ่ายรูปอีกครั้ง

“ทำไมรู้สึกว่าช่างภาพคนนี้ดูแปลกๆ ซอบกล ถึงจะดูหล่อก็เถอะ...” เธอขี้จักรยานคันใหม่เอี่ยมกลับบ้านพร้อมสายลมที่พัดมาปะทะใบหน้า ปากบ่นพึมพำว่า “ช่างเถอะ จะแปลกหรือจะหล่อก็ไม่เห็นเกี่ยวอะไรกับฉันสักหน่อย ขอแค่ผลสอบของฉันราบรื่นก็พอ หลังจากนั้น...” เธอนึกถึงอะไรบางอย่าง ทำให้สีหน้าท่าทางดูเพื่อฝัน

3

ก่อนหน้านี้นั้นหนึ่งสัปดาห์

ซึ่งให้ช่วงพลบค่ำมีฝนตกจึงกวาดเอาไอร้อนของฤดูร้อนที่เพิ่งมาถึงให้ออกไป

เขี่ยหูยืนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง กิ่งและใบของมันแผ่ปกคลุมซ้อนกันหลายชั้น ทว่ายังคงถูกฝนสาดจนเปียกอยู่ดีเธอรู้สึกดีใจที่ฝนที่ตกใน

ปาฏิหาริย์รักสองแห่งรัก

ตอนนี้ไม่ได้หนักมากเหมือนวันก่อน อีกทั้งรู้สึกตัวเองโชคดีที่กระเป่าใบของเธอเป็นแบบกันน้ำ ทำให้หนังสือที่อยู่ในนั้นไม่ได้รับความเสียหาย เธอเท็ดน้ำฝนที่อยู่บนใบหน้าออก รวมถึงน้ำตาที่อยู่บนนั้นด้วย เด็กหนุ่มรูปปร่างผอมสูงยืนกางร่มอยู่ข้างเพิงจอดรถที่ด้านหลังของโรงเรียน น้ำฝนที่อยู่ในวางบนยอดเพิงไหลลงมาเป็นสายตกกระทบลงบนร่ม

เขามองลอดกำแพงรั้วเหล็กดูเชี่ยชูที่อยู่ฝั่งตรงข้ามถนน ป้ายรถประจำทางที่อยู่ตรงนั้นมีแค่ป้ายที่บอกสายของรถประจำทางเท่านั้น เขาแอบดำเธอในใจว่าชื่อป้อ ด้านหลังมีร้านขายผลไม้ก็ไม่รู้จักไปหลบ

“ถึงเสียเวหนียน นายมายืนอยู่ตรงนี้ทำไมกัน” มีเพื่อนนักเรียนคนหนึ่งสวมเสื้อกันฝนวิ่งเข้ามา เขามองรถของตัวเองที่จอดอยู่ในเพิงจอดรถแล้วมองแวบไ่มของฝน “ฝนตกหนักขนาดนี้ สวมเสื้อกันฝนก็ยังคงสกาดจนเปียกอยู่ดี เฮ้อ วันนี้นั่งรถเมล์กลับบ้านน่าจะดีกว่า”

เพื่อนนักเรียนคนนั้นเห็นว่าถึงเสียเวหนียนไม่สนใจเขา จึงมองตามสายตาของอีกฝ่ายไปด้วยความอยากรู้ “นั่นมันเชี่ยชูไม่ใช่หรอ ลืมเอาร่มมาหรือไงนะ ในฐานะที่นายเป็นนักเรียนประจำและเป็นเพื่อนของเธอด้วย จะไม่เสียสละร่มของตัวเองให้เธอยืมกลับบ้านหน่อยหรือ”

“ไม่ใช่เรื่องของนาย จะไปไหนก็ไปเถอะ” ถึงเสียเวหนียนพูดอย่างไม่เกรงใจ

นักเรียนคนนั้นดูเหมือนเคยชินกับนิสัยแบบนี้ของถึงเสียเวหนียนเสียแล้ว “ทั้งสองคนงอนกันอยู่ละสิ ก็ได้ ถึงยังงั้นก็จะนั่งรถเมล์อยู่แล้ว

แถมยังนั่งรถคันเดียวกับเพื่อนห้องเดียวกันอีกด้วย ฉันให้ฉันทำหน้าที่
วิบุรุษก็แล้วกัน” พูดแล้วก็สะบัดเสื้อกันฝนของตัวเองเล็กน้อย “นี่ นาย
จะไม่เอาร่วมให้เพื่อนเสียยืมจริง ๆ เหรอ รวมถึงฉันด้วยนะ”

เขาเห็นถึงเสื้อวเหนียนไม่ขยับเขยื้อน ก็เลยตั้งท่าจะเดินไปอย่าง
ผิดหวัง ทว่าถูกถึงเสื้อวเหนียนดึงแขนไว้เสียก่อน

“อย่าบอกว่าเป็นของฉันล่ะ” ถึงเสื้อวเหนียนยื่นร่วมส่งให้เพื่อน

“ฉันเป็นหัวหน้าห้อง ไม่ว่าฉันจะทำอะไร นายวางใจได้เลย”

ถึงเสื้อวเหนียนแยมั้มออกมา เขามีหน้าตาหล่อเหลาและนิสัย
เปิดเผย เวลาแยมั้มที่ดูเจิดจ้าอย่างมาก เหมือนว่าความเคร่งขรึมและเย็นชา
ก่อนหน้าไม่เคยปรากฏขึ้นมาอีกอย่างไรอย่างนั้น “ก็อย่ามัวแต่พูด
ไร้สาระ รีบ ๆ ไสหัวไปให้ไวเลย”

“Yes sir!”

เสื้อชูกั่มหน้าเข็ดน้ำตาแล้วเดินขึ้นรถประจำทาง

“แม่งเอ๊ย สายเจ็ด รอฉันก่อนสิ! แม่งเอ๊ย! อย่าเพิ่งไปสิโว้ย!”
หัวหน้าห้องที่เดินมาถึงครึ่งทางมองรถประจำทางที่ขับออกไปด้วยอาการ
ตาค้างทำอะไรไม่ถูก จากนั้นหันหน้าไปทางถึงเสื้อวเหนียนแล้วตะโกนขึ้น
ว่า “พຽນนี้ฉันเอาร่วมมาคืนให้นะ” พูดจบก็วิ่งเร็วจื๋อย่างกับเหาะไปที่ป้าย
รถประจำทางทันที

ทำเอาถึงเสื้อวเหนียนที่ถูกฝนสาดจนเปียกมีสีหน้าบอกลูกไม่รับ
เลยทีเดียว

ถึงเสื้อวเหนียนคนนี้ หน้าตาดี เรียนดี มีน้ำใจต่อมิตรสหาย เพื่อนฝูง
ก็มาก และถ้าให้พูดถึงจุดอ่อน นั้นก็น่าจะเป็นนิสัยที่ใจร้อนไปหน่อย

ปาฏิหาริย์รักแห่งรัก

นั่นเอง

เชี่ยซุหวนคิดถึงตอนที่ได้เจอหน้าเขาครั้งแรกสมัยเรียนมัธยมสี่ ซึ่งทั้งสองคนยังไม่ได้อยู่ห้องเดียวกัน เลิกเรียนวันนั้น เธอเดินไปอารรถจักรยานที่เพิ่งจอดรถ แต่กลับพบว่าสายโซ่รถจักรยานหลุด ส่วนเขากำลังจะไปซื้อของที่ร้านค้า เดินผ่านมาตรงนั้นพอดี จึงเข้ามาช่วยเธอซ่อมรถจักรยาน เธอรู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย จึงไม่พูดอะไร ผลคือเขาซ่อมอยู่นาน ก็ซ่อมไม่สำเร็จ เลยถีบรถจักรยานของเธอทีหนึ่งด้วยความโมโห รถจักรยานที่เธอขี่มาสามปีก็พังลงอย่างสิ้นเชิง ยางล้อรถจักรยานด้านหน้าถูกถีบจนแตกเลยทีเดียว

ส่วนเธอแน่นอนว่ารู้สึกอายจนไม่กล้าขอให้เขาซดใช้ จึงอึ้งมึนๆ แล้วพูดว่า “รถของฉันคันนี้ น่าจะพังจนควรเปลี่ยนได้แล้ว”

“นี่ร้อยหนึ่ง เธอเอาไปก่อนแล้วกัน” เขาหยิบเงินจากในกระเป๋า กางเกงออกมาใบหนึ่งแล้วยื่นใส่มือเธอ “ไม่มากเท่าไร วันหลังค่อยคืนให้เธอแล้วกัน ฉันอยู่มัธยมสี่ ห้องสาม ถึงสี่ขวเหนียน”

“ไม่ต้องๆ”

“เธอเอาไปเถอะ”

“ไม่ต้องจริงๆ...”

“ถึงสี่ขวเหนียน จั๊นนายก็เอาตัวเองใช้หนี้แทนเลยสิ” เวลานั้นมีเพื่อนคนหนึ่งเดินผ่านมาพอดีจึงตะโกนประโยคนี้มาทางพวกเขา

ถึงสี่ขวเหนียนตอบกลับไปทันทีว่า “หุบปากไปเลย”

ส่วนเธอก็หน้าแดงจนไม่รู้ว่าควรพูดอะไรเลยทีเดียว

ต่อมามีการแยกห้อง พวกเขาจึงถูกย้ายมาอยู่ด้วยกัน แม้กระทั่ง

โต๊ะที่นั่งยังถูกจัดให้นั่งอยู่หน้าหลังติดกันอีกด้วย แม้ว่าพวกเขาจะไม่ค่อยคุยกันเท่าไร แต่ความสัมพันธ์นั้นว่าไม่เลวทีเดียว

เธอรู้อาหารที่ชอบกินอาหารรสเผ็ด ตัวการ์ตูนฮีโร่ที่ชอบคือแบทแมน บรูซ เวย์น รู้ว่าเขาเป็นโรครักความสะอาด รู้ว่าเขาติดกีตาร์เป็น และรู้ว่าเขาชอบเล่นหมากล้อมด้วย

ยิ่งรู้ เขี่ยชุกก็ยิ่งรู้สึกว่าย่ำแย่แล้วสิ...เธอมักต้องใช้ความพยายามอย่างมากจึงจะสามารถระงับจิตใจของตัวเองไว้ได้ ไม่ปล่อยให้ตัวเองคิดบ้า ๆ บอ ๆ จนทำให้จิตใจว้าวุ่น อย่างน้อยก็ก่อนจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย

ที่ว่าหมูนี่ เธอรู้อีกว่าเขามีท่าทีเย็นชาอย่างเห็นได้ชัด

ก่อนหน้านี้อสองวัน เธออยากเข้าไปคุยเล่นกับเขา แต่ไม่ทันระวังทำขวดแก้วใส่น้ำที่วางอยู่ข้างโต๊ะของเขาแตกแตก เขาจึงตำเธอด้วยถ้อยคำรุนแรงมาก “ยังไม่ทันแก่ก็เงอะงะซุ่มซ่ามแล้วหรือไง” เธอทำอะไรไม่ถูกจนกระทั่งเพื่อนที่นั่งอยู่โต๊ะเดียวกันกับเธอต้องเข้ามาลากตัวเธอออกไป

เพื่อนปลอบใจเธอบอกว่า “นิสัยของถั่งเสี้ยวเหนียวก็เป็นแบบนี้แหละ เธออย่าไปสนใจเลย ต่อไปก็ไม่ต้องไปสนใจเขามากแค่นั้นแหละ”

เธอมองนิ้วชี้ของตัวเองที่โดนเศษแก้วบาดด้วยอาการตกตะลึงอย่างใจลอย

วันนี้เธอบังเอิญเจอคู่เจียเงินเพื่อนชายที่มีความสัมพันธ์ไม่เลวกับเธอ ทั้งสองคนเคยอยู่ห้องเดียวกันตอนมัธยมสี่ ปกติพวกเขาเจอกันที่โรงมิกักทักทายกันอยู่เสมอ จนตอนนี้กำลังจะเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยอยู่รอมร่อ จึงพูดคุยกันอยู่พักใหญ่ คุยกันถึงมหาวิทยาลัยที่ตั้งใจจะสมัคร หลังจากสอบเสร็จ ถ้าคะแนนพอลุ้นไหว ในอนาคตก็อาจ

ปาฏิหาริย์รักสองแห่งรัก

มาเป็นเพื่อนเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันอีกก็ได้ และพูดถึงคุณครูแต่ละท่าน ลู่เจียเจินบอกว่าคุณครูวิชาคณิตศาสตร์ของห้องเธอสอนเก่งจนเป็นที่เล่าลือ เธอก็เลยไปหยิบสมุดจดวิชาคณิตศาสตร์ของตัวเองมาให้เขายืม ผลคือกลับถูกใครบางคนใช้ลูกบอลปาใส่จนมันหล่นไปนอกจوارระเบียบ เธอมองลงไปจากตึกอย่างลนลาน สมุดจดของเธอโดนน้ำฝนจนเปียกไปหมด ส่วนคนก่อเรื่องคือ...ถึงเสียวเหนียนที่นั่งอยู่หลังสุดของห้องเรียน ตำแหน่งตรงกับจุดที่เธอยืนอยู่พอดี เขาพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า “มือลื่น”

มือลื่นนั้นหรือ เสียชู้ไม่เชื่อเด็ดขาด! เธอเดินไปตรงหน้าถึงเสียวเหนียนอย่างรวดเร็ว แล้วจ้องไปที่เขาตรงๆ “นายตั้งใจใช่ไหม”

“งั้นก็ถือว่าฉันตั้งใจแล้วกัน”

“ทำไม”

“ก็เธอบอกเองไม่ใช่หรือ ว่าถ้ายังสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้จะไม่ขอมีความรัก ฉันก็แค่เตือนเธอเท่านั้น”

เขาเข้าใจผิดว่าเธอกับลู่เจียเจินคบกันอยู่อย่างนั้นหรือ เสียชู้กำลังจะปฏิเสธ ก็เห็นเขาฟุบลงบนโต๊ะด้วยความไม่พอใจ ท่าทางเหมือนไม่อยากจะพูดอะไรมากไปกว่านี้อีก

“เสียชู้” ลู่เจียเจินวิ่งลงจากตึกไปเก็บสมุดจดกลับมา เสียชู้เห็นลู่เจียเจินที่ผมเปียกชื้นเล็กน้อย เธอจึงรีบพูดขอขอบคุณ แล้วรับสมุดจดที่ไม่เหลือสภาพเดิมกลับมา เมื่อหันไปมองถึงเสียวเหนียนอีกครั้ง ดวงตาของเธอก็แดงก่ำ

รถเมล์วิ่งฝ่าสายฝนไปข้างหน้า พอเสียฐูนึกถึง “คัมภีร์เตรียมรบ
วิชาคณิตศาสตร์” เล่มนั้นของตัวเอง ที่ถูกแช่น้ำจนเลอะกลายเป็นแป้ง
เปียก ก็รู้สึกเจ็บปวดในใจ จนน้ำตาไหลออกมาอย่างกลั้นไม่อยู่

คุณน้าที่อยู่ข้าง ๆ ตบเบาเธอแล้วถามว่า “สาวน้อย ร้องให้ทำไม”

เสียฐูปาดน้ำตาทิ้งแล้วพูดว่า “เพราะว่าฝนตกในใจนะค่ะ แต่ไม่
เป็นไรหรอก ไม่ผ่านลมฝนเสียบ้าง แล้วจะเจอกับสายรุ้งได้อย่างไร ใช้ไหม
คะ คุณน้า!”

4

ถึงสี่ขวเหนียนมองเสียฐูที่ขี้จักรยานคันใหม่ออกไปจากร้านถ่าย
รูป เขาลังเลอยู่ชั่วครู่ แล้วเดินเข้าไปในร้านถ่ายรูปแห่งนั้น

เว่ยฉือนั่งอยู่บนโซฟา กำลังใช้ผ้าเช็ดเลนส์กล้องเงียบ ๆ พอได้ยิน
เสียงเปิดประตู จึงเงยหน้ามองไปที่ประตู

“ถ่ายรูปหรือ”

“ครับ” เสียงของถึงสี่ขวเหนียนค่อนข้างแหบ “เถ้าแก่ ขอถาม
หน่อยสิครับ ภาพถ่ายของคนตายต้องใช้กี่นิ้วหรือครับ”

เว่ยฉือมองนักเรียนชายที่สวมเครื่องแบบสีฟ้าสลับขาวและมีรอย
ยิ้มบนใบหน้าคนนี้อย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก แล้วตอบว่า “ถ้าติดบนป้าย
หลุมศพ ปรกติจะใช้หนึ่งนิ้วหรือสองนิ้ว แต่ถ้าใช้ในงานศพก็เป็นสิบสอง
นิ้วหรือสิบสี่นิ้ว”

“อ้อ ถ้าฉันผมขอถ่ายหนึ่งนิ้ว สองนิ้ว สิบสองนิ้ว และสิบสี่นิ้ว อย่าง
ละหนึ่งใบแล้วกันครับ”

ปาฏิหาริย์รักสองแห่งรัก

เวย์จื่อลุกขึ้นยืนแล้วพูดว่า “ได้” เพราะตอนบ่ายพี่เลี้ยงขอลา เขา จึงเข้าไปเปิดไฟในห้องสตูดิโอด้วยตัวเอง แต่ไหนแต่ไรมาเขาไม่ค่อย พูดคุยกับลูกค้าเท่าไร การที่คิดจะซักถามอีกฝ่าย ก็ยังไม่ต้องพูดถึงเข้าไปใหญ่ เว้นแต่สถานการณ์จะพิเศษจริง ๆ เท่านั้น อย่างเช่นกรณีของนักเรียนหญิงก่อนหน้า

ถึงเสี้ยวเหนียนเดินเข้าไปในห้องสตูดิโอ แล้วชี้ไปที่ม้านั่งท่ามกลาง แสงไฟ “นั่งตรงนั้นใช้ไหมครับ”

“ใช่”

ถึงเสี้ยวเหนียนเดินเข้าไปสองสามก้าว พอนั่งลง เขาก็ถอดเครื่อง-แบบนักเรียนตัวนอกออก เหลือเพียงเสื้อยืดสีขาวที่อยู่ด้านใน แล้วทิ้ง เสื้อตัวนอกไว้ที่ข้างเก้าอี้

เวย์จื่อกำลังจะก้มหน้าถ้ายรูป จู่ ๆ ถึงเสี้ยวเหนียนก็ถามขึ้นอีกว่า “ถ้าแก่ คุณบอกผมได้ไหมครับ ว่าเด็กผู้หญิงที่เพิ่งมาถ่ายรูปเมื่อตะกี้อีก หนึ่งปีหลังจากนี้เธอจะเป็นอย่างไร”

เวย์จื่อเงยหน้าขึ้น “เธอว่าอะไรนะ”

ถึงเสี้ยวเหนียนยิ้มออกมาจนเห็นฟันสีขาว “คุณสามารถมองเห็น ไม่ใช่หรือ อนาคตของเธอนะ”

“เรารู้ได้ยังไงว่าฉันสามารถมองเห็นอนาคตได้” น้ำเสียงของเวย์จื่อ ยังคงเป็นปกติ

แต่ถึงเสี้ยวเหนียนกลับรู้สึกประหลาดใจเขานึกว่าคำถามของเขา จะถูกเลี่ยงไม่ตอบ หรือไม่ก็ถูกมองว่าเขาพูดจาไร้สาระเสียอีก แต่อีก ฝ่ายกลับไม่เป็นเช่นนั้น ทั้งยังถามเขากลับอีกด้วยว่ารู้ได้อย่างไร นี่เท่ากับ

ยอมรับว่าสามารถมองเห็นอนาคตได้ล่ะสิ และเปลี่ยนเป็นกังเลี้ยวเหียนเองที่รู้สึกลังเลขึ้นมา จนกระทั่งตอนนี้ ตัวเขาเองยังรู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง...บนโลกนี้จะมีคนที่สามารถมองเห็นอนาคตได้จริง ๆ นะหรือ

“ก่อนหน้าี่สองสามปี ผมมาที่ร้านของคุณเพื่อถ่ายรูป ในร้านไม่มีคน ผมจึงมองหาไปรอบ ๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงคุณกำลังคุยกับใครอีกคนในห้องสตูดิโอ คุณบอกอีกฝ่ายหนึ่งว่าอย่าไปที่ริมแม่น้ำ มิเช่นนั้นอาจเกิดเรื่องขึ้นได้ คนคนนั้นบอกว่าคุณพูดจาเหลวไหล คุณบอกว่าสิ่งที่คุณพูดล้วนเป็นความจริง และเธออาจจมน้ำตายได้ในช่วงเวลาหนึ่งปีนี่ คุณบอกว่าคุณมองเห็นอนาคตของเธอภายในหนึ่งปี ผู้หญิงคนนั้นคิดว่าคุณเป็นโรคประสาท ตอนนั้นผมเองก็รู้สึกว่าคุณเป็นโรคประสาทเหมือนกัน ดังนั้นยังไม่ทันได้ถ่ายรูปผมก็เดินออกจากร้านไปทันที ตอนที่เพิ่งเดินออกมา ก็เห็นผู้หญิงคนนั้นเดินไปด่าไปออกมาจากร้านของคุณไม่หยุดเช่นกัน หลังจากนั้นครึ่งปี ผมก็เห็นบนหน้าหนังสือพิมพ์เขียนข่าวว่าผู้หญิงคนนั้นโดนปล้นแล้วถูกผลักตกแม่น้ำตาย นี่มันเป็นเรื่องบังเอิญหรือว่าคุณมีความสามารถในการมองเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าได้จริง ๆ กันแน่”

เว่ยฉือไม่ตอบ ตอนนั้นที่ร้านถ่ายรูป นอกจากลูกค้าแล้วก็มีแค่เขาคคนเดียว ส่วนพี่เซียงเฟิงเข้ามาทำงานก่อนหน้าี่ได้เพียงสองปีเท่านั้น ก็ไม่ถึงว่าจะถูกคนอื่นได้ยินเข้าโดยไม่ตั้งใจ ดูท่าเขาจะประมาทเกินไปเสียแล้ว

“ถ้าฉันมองเห็นอนาคตได้จริง ๆ เธออยากรู้อะไร” เว่ยฉือยื่นมือไปปิดไฟสำหรับถ่ายรูปที่แสงค่อนข้างแยงตา แล้วเดินไปเปิดไฟนอน

ปาฏิหาริย์รักสองแห่งรัก

แทน ภายในห้องจึงมีดลงอย่างเห็นได้ชัด

อารมณ์ความรู้สึกของถึงเสียวเหนียนลับสนวุ่นวาย ใจหนึ่งรู้สึกไม่
อยากเชื่อ ใจหนึ่งก็รู้สึกตื่นเต้นดีใจ ส่วนอีกใจหนึ่งก็รู้สึกเศร้าสลดหดหู่

เขาพูดซ้ำ ๆ ว่า “เราใช้ชีวิตอย่างมีความสุขใหม่ สอบเข้ามาหา-
วิทยาลัยที่ตั้งใจได้หรือเปล่า แล้วมีใครอยู่ข้างกายเธอไหมครับ”

“เปล่า” เว่ยฉือตอบ “เด็กคนนั้นไม่ได้เรียนมหาวิทยาลัย”

ถึงเสียวเหนียนรู้สึกตกใจ “อะไรนะ เชียชู่ไม่ได้เรียนมหาวิทยาลัย
นั้นหรือ เป็นไปไม่ได้” คะแนนของเชียชู่ไม่ได้แยะเลย

“เด็กสาวคนนั้นเป็นเพื่อนของเธอหรือ” เว่ยฉือถาม

“เป็นไปไม่ได้ที่เชียชู่จะไม่ได้เรียนมหาวิทยาลัย” ถึงเสียวเหนียน
จึงเว่ยฉือตามไม่กะพริบ

“ทำไมเธอถึงอยากรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเชียชู่ในอีกหนึ่งปีข้างหน้า
ล่ะ” เว่ยฉือยังคงถามคำถามของตัวเอง

ถึงเสียวเหนียนใจเย็นลง “คุณตอบผมก่อน ว่าทำไมเธอถึงไม่ได้
เรียนมหาวิทยาลัย”

เว่ยฉือวางกล้องถ่ายรูปลงบนตู้ที่อยู่ข้างผนัง แล้วยื่นพียงหนึ่ง
เงียบอยู่สักพักจึงพูดขึ้นว่า “เพราะว่าเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดกับเธอ
นิดหน่อย”

“เธอก็เลยต้องเรียนซ้ำชั้นหรือครับ”

“เธออยากช่วยให้เด็กคนนั้นหลีกเลี่ยงจากเหตุการณ์ไม่คาดคิด
ไหมล่ะ”

“จะหลีกเลี้ยงได้ยังไงครับ” ถังเสี่ยวเหนียนไม่มีความลังเลแม้แต่น้อย

“รอให้พวกเธอสอบเสร็จก่อน ค่อยมาหาฉันก็แล้วกัน”

ถังเสี่ยวเหนียนคิดในใจ ถ้ารอให้สอบเสร็จ นั่นก็หมายความว่าไม่ใช่เป็นเพราะเสียชูสอบพลาดจนทำให้ไม่ได้เข้ามหาวิทยาลัยนะสิ ถ้าอย่างนั้นเป็นเพราะอะไรกันแน่

เขาเห็นเจ้าของร้านมีท่าที่เหมือนกับไม่ต้องการพูดอะไรมากไปกว่านี้อีก แต่นิสัยของเขาแต่ไหนแต่ไรมาเป็นคนใจร้อน ทว่าสำหรับเรื่องที่เขาสนใจ ดูท่าคงใจร้อนไม่ได้ เขาเลยทำได้เพียงฝืนใจบังคับตัวเองให้อดทนรอคอยเท่านั้น

เว่ยฉือหยิบกล้องถ่ายรูปขึ้นมา แล้วเปิดไฟแฟลชในสตูดิโออีกครั้ง เขาเดินไปด้านหน้าของถังเสี่ยวเหนียน หลังจากกดชัตเตอร์เขาก็เงยหน้าขึ้นพร้อมกับสีหน้าที่แสดงให้เห็นถึงความประหลาดใจ

ท้ายที่สุดถังเสี่ยวเหนียนเห็นเจ้าของร้านไม่แสดงท่าทีใด ๆ แม้แต่น้อย เขาจึงยิ้ม ๆ แล้วพูดว่า “ที่ว่าทำไมผมถึงอยากรู้ว่า จะเกิดอะไรขึ้นกับเธอในอีกหนึ่งปีข้างหน้า ผมคิดว่าคุณก็น่าจะรู้แล้วละมั้ง แสดงว่าคุณมองเห็นอนาคตได้อย่างที่คิดไว้จริง ๆ”

5

ก่อนหน้านั้นสามปี (ฤดูหนาวปี 2013) เมือง A

ท้องฟ้าสว่างอีกครั้ง เว่ยฉือเดินฝ่าสายลมไปข้างหน้า เมื่อคืนนี้หิมะตกหนักมาก ทำให้ทางขึ้นเขาที่เดิมที่เดินยากอยู่แล้วยิ่งเพิ่มความ

ปาฏิหาริย์รักสองแห่งรัก

ยากเข้าไปอีก หลังจากเดินไปหลายร้อยเมตร ในที่สุดเขาก็มองเห็นสีแดง
วาง ๆ อยู่ด้านหน้า

เขารีบเดินเข้าไปใกล้ พบว่ากล้องถ่ายภาพรูปถูกหิมะกลบจนเกือบมิด
แม้แต่สายคล้องสีแดงเส้นนั้นด้วย

เขาเปิดกล้องถ่ายภาพรูปดู ก็เห็นรูปถ่ายสองใบสุดท้ายที่เว่ยหลานได้
ถ่ายเอาไว้... เป็นรูปของน้องสาวเขาที่ถ่ายกับผู้หญิงแปลกหน้าคนหนึ่ง
รวมถึงรูปถ่ายเดี่ยวของผู้หญิงคนนั้นด้วย

6

เว่ยฉือฝินเห็นเปลวไฟสีแดงเลือดอีกครั้ง ทำให้สะดุ้งตื่นขึ้นมา เขา
ดูโทรศัพท์มือถือ ก็เห็นว่าเป็นเวลาตีสาม

เขารู้ว่าคืนนี้ตัวเองคงนอนไม่หลับอีก เลยลุกขึ้นไปที่ห้องหนังสือ
แล้วหยิบหนังสือที่ยังอ่านไม่จบบนโต๊ะมาพลิกดู บนชั้นวางหนังสือของ
เขาเต็มไปด้วยหนังสือประเภทต่าง ๆ อย่างเช่น หนังสือดาราศาสตร์
ฟิสิกส์ จิตวิทยา พลังงานผีสิงเทวดา วรรณคดี เป็นต้น

เหมือนปรกติเช่นเคย พอแปดโมงเช้าเว่ยฉือก็ไปที่ร้านถ่ายรูป ด้วย
เพราะที่พักห่างจากร้านถ่ายรูปไม่ไกลนัก เขาจึงใช้วิธีเดินเท้ามาโดย
ตลอด เว้นแต่จะมีฝนตกเท่านั้น ขณะที่เขากำลังคิดจะเดินไปซื้ออาหาร
เข้าจากร้านที่เคยซื้อเป็นประจำ ก็มองเห็นว่าบริเวณด้านหน้า มีรถคัน
หนึ่งขับออกมา และคนที่นั่งอยู่ข้างคนขับ เขาเห็นเพียงแวบเดียวก็จำ
ได้ทันที เขาคิดจะวิ่งเข้าไปหา แต่เผอิญมีรถหลายคันแล่นตามมาติด ๆ
อย่างรวดเร็ว จึงทำให้เขาต้องหยุดฝีเท้าลง เมื่อมองไปอีกครั้ง รถคันนั้น

ก็เลี้ยวออกถนนหายไปเสียแล้ว

จ้าวไม่หลินั่งอยู่ข้างคนขับ พูดกับหนานจิ้งคนที่ขับรถว่า “ไปทำงานที่โรงพยาบาลใหญ่วันแรก รู้สึกตื่นเต้นจังเลย”

“ที่เรอก่อเรื่องหนีออกจากบ้านตอนนั้นยังกล้าทำ กับเรื่องแค่นี้ก็ตื่นเต้นเทวอ”

จ้าวไม่หลินพูดแก้ตัวด้วยความรู้สึกเศร้าสลดว่า “ไม่ใช่เพราะฉันกับคุณพ่อมีทัศนคติไม่ตรงกัน แต่เป็นเพราะฉันไม่มีทางเลือกต่างหากล่ะเลยต้องทำแบบนั้น ตอนเรียนอนุบาล แม่พาฉันไปดูบัลเลต์เรื่อง Swan Lake ฉันเห็นชุดกระโปรงสีขาวแล้วรู้สึกว่ายสวยมาก เลยอยากเรียนบัลเลต์ แต่พ่อฉันไม่ยอมทำเดี่ยว จะให้ฉันเรียนเปียโนให้ได้ ต่อมาฉันอยากเรียนวาดรูป เพราะต่อไปอยากทำแอนิเมชัน เขาก็ไม่ให้เรียนอีก บอกว่าไม่มีอนาคต จะไม่มีอนาคตได้ยังไง แอนิเมชันของประเทศจีนเราเติบโตมันคงมาโดยตลอด ขอแค่ไม่ยอมแพ้ ต้องมีสักวันที่สามารถสร้างผลงานให้โด่งดังไปทั่วโลกได้ ต่อมาฉันจะเรียนหมอ แต่ไม่ว่าเป็นตายร้ายดียังไง เขาก็จะให้ฉันเรียนเศรษฐศาสตร์ให้ได้ ครั้งนี้ฉันคือหัวชนฝาจนได้สมัครเรียนหมอ กว่าจะเรียนจบมาได้ก็แทบแยะคิดเพียงว่าจะไปทำหน้าที่ของหมอให้สมบุญรู้สึกครั้ง เขากลับมาพูดไร้สาระให้ฉันกลับบ้านไปแต่งงานมีลูกอีก ฉันไม่ต้องการแต่งงานโดยปราศจากความรัก และยิ่งไม่อยากมีลูกกับคนที่ฉันไม่ได้รักด้วย ฉันไม่อยากให้ชีวิตของฉันต้องเศร้าหมองและไร้รสชาติแบบนั้น หมากชีวิตเกมนี้ของฉัน ฉันอยากเล่นเอง แม้ว่าสุดท้ายมันจะไม่ชนะ แต่อย่างน้อยระหว่างทางฉันก็รู้สึกมันสะใจแล้ว”

ปาฏิหาริย์รักสองแห่งรัก

หานจึงมองเพื่อนเล่นตั้งแต่เด็กที่มีสีหน้าหนักแน่นเด็ดเดี่ยว ยิ้มแล้วพูดว่า “ฉันยังนึกว่าครั้งนี้ที่พ่อเธอให้เธอกลับมา แล้วเธอยอมกลับมา เพราะเธอคิดจะเป็นลูกกตัญญูแล้วเสียอีก”

“ฉันไม่กตัญญูที่ไหนกัน ออกจากบ้านไปอยู่ข้างนอก พอเห็นยาบำรุงที่ช่วยรักษาโรคความดันโลหิตสูงก็ซื้อส่งไปที่บ้านเสมอ ของขวัญวันเกิดพ่อฉันก็ไม่เคยพลาดสักครั้ง วันปีใหม่ทุกปีฉันก็กลับบ้าน ฉันเคารพเขา แต่ทัศนคติบางอย่างไม่ตรงกันก็เท่านั้น ฉันกตัญญู แต่ไม่ขอใช้ตัวเองเข้าแลก” โมห์ลีพูดอย่างน่าสงสาร “และที่ฉันกลับมา ก็แค่คิดถึงขนมบัวลอย ข้าวหมาก กับเสียวหลงเปาเท่านั้นเอง”

หลังจากจำวโมห์ลีมาถึงโรงพยาบาล ก็เข้าไปรายงานตัวที่แผนกโรคมะเร็ง หัวหน้าแผนกพาเธอไปทำความรู้จักกับเพื่อนร่วมงานในแผนกเดียวกัน ทุกคนล้วนกำลังยุ่งอยู่กับงาน

จำวโมห์ลีไปอยู่ที่อื่นมาสามปีกว่า ครึ่งปีก่อนเธอเดินทางไปทั่วทุกหนแห่งในประเทศ ต่อมาเธอเลือกเมืองเล็กๆ ที่ตัวเองถูกใจแห่งหนึ่ง จากนั้นหาห้องเช่า แล้วเข้าไปทำงานที่โรงพยาบาลระดับกลางแห่งหนึ่ง

ตอนนี้แม้ว่าจะเปลี่ยนโรงพยาบาล แต่ก็แค่เปลี่ยนสถานที่เท่านั้น ส่วนเนื้องานยังคงเหมือนเดิม จำวโมห์ลีเรียนรู้งานด้วยการเดินตามรุ่นพี่อยู่ด้านหลังและคอยเป็นผู้ช่วย มีมารยาทและอ่อนน้อมถ่อมตน เพียงใช้เวลาตลอดช่วงเช้าเท่านั้น เธอก็เริ่มผูกมิตรกับเพื่อนร่วมงานทุกคนในแผนกได้แล้ว

ตอนพักกลางวัน เพื่อนร่วมงานหญิงที่ไปกินข้าวพร้อมกับจ้าว ไม่หลีถามเธอว่าทำไมถึงมาเรียนหมอได้

จ้าวไม่หลีคิดอยู่สักครู่แล้วจึงตอบกลับไปว่า “มันเป็นภาระหน้าที่นะ”

เพื่อนร่วมงานหญิงพูดว่า “ช่างยิ่งใหญ่จริงๆ ส่วนฉันนะ เป็นเพราะตอนเด็ก ๆ ได้ดูละครเรื่อง “ความหายนะที่สวรรค์บันดาล” พอโตขึ้นก็แทบล้มละครเรื่องนั้นไปแล้ว แต่ความใฝ่ฝันที่อยากจะเป็นหมอกลับมีมาตลอด”

ไม่หลีกล่าวด้วยถ้อยคำที่สละสลวยว่า “สังคมภายนอกเป็นแค่เมล็ดพันธุ์เพียงเมล็ดหนึ่งที่เหลือทิ้งไว้ในใจของคน สุดท้ายเมล็ดพันธุ์ก็ได้เติบโตขึ้นจนกลายเป็นต้นไม้ด้วยตัวของมันเอง นี่เป็นคำพูดที่ฉันจำไม่ได้ว่าเคยอ่านมาจากที่ไหน แต่มันบ่งบอกถึงความเป็นตัวคุณมากเลย”

“ฮ่า ๆ ใช่เลย แม้ว่าการเป็นหมอจะเหนื่อยทั้งลำบาก แต่ความรู้สึกของการที่ได้ช่วยคนให้รอดชีวิตและช่วยคนที่ได้รับบาดเจ็บมันเป็นความรู้สึกที่ดีมากจริงๆ”

ไม่หลีแอบขำหัวเราะไปอย่างเงียบ ๆ เพื่อนร่วมงานคนนี้ถึงจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง

แต่เมื่อไม่หลีมานึกถึงตัวเอง ความจริงแล้วเธออยากสร้างหนังก์ตูนมากกว่า แต่เนื่องด้วยตอนที่เธอกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลายสุขภาพของแม่เธอนับวันยิ่งมีแต่จะแย่ลง เธอจึงตัดสินใจสมัครคณะแพทยศาสตร์แทน

แต่สุดท้าย ยังไม่ทันที่เธอจะเรียนจบ แม่เธอก็มาจากไปเสียก่อน

ปาฏิหาริย์รักแห่งรัก

ช่วงบ่าย จ้าวโมหิตตามรุ่นพี่ไปสำรวจห้องเสร็จ ขณะกำลังคิดจะกลับห้องทำงาน ก็เห็นหญิงชราคนหนึ่งนั่งอยู่ที่สุทธระเบียงทางเดิน สีหน้าดูเหม่อลอย

เธอกำลังคิดจะเข้าไปสอบถาม ก็เห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งถือประวัติผู้ป่วยเดินออกมาจากห้องทำงานของหัวหน้าแผนก โมหิตเห็นเขาประคองหญิงชราคนนั้นลุกขึ้น และด้วยรูปร่างของเขาสูงกว่าหญิงชราคนนั้นมาก ดังนั้นตอนที่พูดกับหญิงชราคนนั้น เขาจึงต้องก้มศีรษะลงเล็กน้อย

เมื่อพวกเขาเดินผ่านข้างกายเธอไป โมหิตก็ได้ยินเด็กหนุ่มคนนั้นพูดด้วยรอยยิ้มว่า “คุณย่า ผมไม่เป็นอะไรจริงๆ”

7

เมื่อมาถึงวันสอบ คือวันที่เจ็ดและแปดของเดือนมิถุนายน อากาศปลอดโปร่งท้องฟ้าแจ่มใส ทั้งยังไม่ร้อนอีกด้วย เรียกได้ว่าสภาพอากาศช่างเป็นใจจริงๆ

เมื่อสอบวิชาภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาสุดท้ายเสร็จ เชียชูเดินออกจากห้องสอบ เพื่อนผู้หญิงที่สอบในห้องสอบเดียวกันกับเธอก็ออกมาเร็วเช่นกัน และได้เดินเข้ามาถามเธอว่า “ทำข้อสอบได้ไหม”

เชียชูพยักหน้า “ก็พอได้ แล้วเธอล่ะ”

“ก็โอเคนะ” จากนั้นเข้ามาคล้องแขนเธอไว้ “ในที่สุดก็เป็นอิสระแล้ว เชียชูเพื่อนรัก เราไปฉลองกันดีกว่า!”

“รอเดี๋ยว” ตอนที่กำลังคุยเล่นกับเพื่อน เชียชูจึงไปที่สนามสอบข้างๆ อยู่ตลอดและเพียงไม่นาน เธอก็มองเห็นถึงสี่แถวเหนียนเดินออกมา

เวลานี้มีคนเดินผ่านไปมา เชี่ยชู่ยีนอยู่ใต้ต้นไม้กับเพื่อนผู้หญิง คนนั้น พร้อมกับดึงเสื้อวเหนียนที่เดินใกล้เข้ามาเรื่อยๆ หัวใจของเธอก็เต้นเร็วขึ้นเรื่อยๆ เช่นกัน สองมือย้ายมาประสานที่หน้าท้องซึ่งกำลังกระเพื่อมขึ้นลงโดยอัตโนมัติแล้วหายใจลึกๆ อย่างเป็นจังหวะ

ถึงเสื้อวเหนียนถามว่า “ฝึกกังฟูอยู่หรือไง”

“....” เชี่ยชู่พูดซ้ำๆ ว่า “นายว่างเมื่อไหร่ เรายัดเจอกันสักวันได้ไหม ฉันมีเรื่องอยากคุยกับนาย”

เพื่อนผู้หญิงของเชี่ยชู่รู้สึกมาโดยตลอดว่า การชอบเขาข้างเดียวของเชี่ยชู่ นั้นโง่มาก ภูเขาลูกอื่นไม่รู้จักป็น มัวแต่ป็นภูเขาไฟระเบิดที่ยังคุกรุ่นและยากจะคาดเดาลูกนี้อยู่ได้

ถึงเสื้อวเหนียนจ้องเชี่ยชู่อยู่ครู่หนึ่ง ทนได้นั้นก็ยิ้มขึ้นมา “ได้สิ วันนี้ฉันมีธุระ อีกสองวันฉันค่อยนัดเธอก็แล้วกัน” จากนั้นเขาก็ยื่นมือมาลูบแก้มแดงๆ ของเธอทีหนึ่ง “เธอไปเที่ยวกับเพื่อนเถอะ”

เชี่ยชู่ยืนที่มที่อยู่ออยู่ครู่ใหญ่ถึงได้ตอบออกไปว่า “อืม”

เมื่อถึงเสื้อวเหนียนจากไป เพื่อนผู้หญิงของเธอที่กำลังอึ้งอยู่ก็พูดขึ้นว่า “นี่เขากำลังลวนลามเธออยู่หรือเปล่า ลูบแก้มเธอตั้งนานเนอะ”

“พูดเหลวไหล!” เชี่ยชู่พาลโกรธขึ้นมา “น่าจะพูดว่าในที่สุดฉันก็ทำให้เขามาแตะอึ้งฉันได้เสียที่ต่างหาก”

“เธอนี้มันไม่เข็ดหลาบจริงๆ” เพื่อนผู้หญิงพูดออกมาอย่างจนปัญญา

เชี่ยชู่คิดหาวิธีแสดงความรู้สึกของตัวเองอยู่หลายวิธีมาก ประโยคนั้นที่ว่า “ฉันชอบเธอ” ได้เก็บซ่อนอยู่ในจิตใจของเธอมานานแสนนาน

ปาฏิหาริย์รักแห่งรัก

อยากรอกจนกระทั่งทุกสิ่งทุกอย่างทั้งจิ้งหะและโอกาสลงตัวเสียก่อน แล้วค่อยพูดกับเขา

แต่สิ่งที่แย่ที่สุดคือการชอบเขาข้างเดียวต่างหาก ทว่าเธอก็ยังเต็มใจอยู่นั่นเอง

8

ถึงเสี้ยวเหนียนเดินเข้าไปในร้านถ่ายรูปอีกครั้ง แต่ครั้งนี้เขากลับเห็นเพียงแม่บ้านคนหนึ่งกำลังทำความสะอาดอยู่

“เก้าแก่ล่ะครับ”

แม่บ้านเงยหน้าขึ้น “ออกไปกินข้าวนะ”

หมูนี้อยู่จือหมักมากินข้าวบริเวณที่ครั้งก่อนเขาเจอรถคันนั้นติดต่อกันหลายวันแล้ว เมื่อกลับมาถึงร้านก็เห็นถึงเสี้ยวเหนียนนั่งอยู่บนโซฟาที่วางติดกับหน้าต่าง และกำลังดีดกีตาร์อยู่ ท่วงทำนองของเสียงเป็นไปอย่างเชื่องช้า ฟังดูแล้วเหมือนมีความทุกข์อยู่ในท่วงทำนองนั้น... “ห้วงลึกของโชคชะตา”

ถึงเสี้ยวเหนียนเห็นเว่ยจือเดินเข้ามาจึงหยุดดีดกีตาร์

“พี่เซียง วันนีพี่เลิกงานก่อนแล้วกัน”

พี่เซียงที่เพิ่งเก็บอุปกรณ์ทำความสะอาดเสร็จไม่ได้ถามอะไรมา เพียงแค่ตอบกลับไปว่า “ตกลง” แล้วจึงเดินเข้าไปล้างมือในห้อง จากนั้นก็เดินเข้าไปหลังฉากกันเพื่อหยิบกระเป๋าแล้วเดินออกจากร้านไป

เว่ยจือเดินไปที่เคาน์เตอร์รินน้ำเปล่าสองแก้ว เป็นแก้วเซรามิกสี